

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל
שאלון לרישום קורות ניצולת/ת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

להזכירכם:

1. את השאלון המלא נא לשלוח לדוא"ל: laad@jafi.org
2. את הנספח החתום בידי הניצול/ת יש לשלוח בסריקה למייל laad@jafi.org או בפקס 03-7453557.
3. למידע ושאלות בנוגע למילוי הטופס ניתן להתקשר למוקד המידע של המשרד לאזרחים ותיקים *8840.
4. לשאלות בנוגע לשיבוצים או בעיות שעלו בעת הביקור ניתן להתקשר ל-"רוח טובה" 1-700-505-202.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: שרר	שם פרטי: ראובן
------------------	-------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: שרר		בלועזית Scherer
שם פרטי איתו נולדתי: רובין		בלועזית Rubin
שנתלידה: 1936	מין: ז	
עיר לידה: בוקרשט		בלועזית Bucharest
שם פרטי ושם משפחה של האב: מרקו שרר		שם פרטי ושם נעורים של האם: פסיה יוספוביץ'
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: בוקרשט		בלועזית
השכלה/תואר אקדמילפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)		חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרתלאחר השחרור

במידה ועלית באנייה, ציין את שמה	שנת עליה: 1964	במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי
<p align="center">אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה</p> <p>(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הורייך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):</p>		
<p>הייתי ילד. היינו יוצאים כל הילדים לרחוב, משחקים בכדורגל עשוי מגרביים. אמא שלי הייתה רק מבקשת שנחזור הביתה בערב.</p>		
<p align="center">נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה</p> <p>(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):</p>		
<p>לקחו את האחים שלי לעבודות כפיה ושם הם היו שוהים במהלך כל השבוע, ובסוף השבוע היו חוזרים הביתה. יהודים מרומניה שלחו למקום שנקרא טרנסניסטריה. בין השאר, שלחו לשם את ארוסה של בת דודה שלי. היא החליטה להצטרף אליו, עלתה על הרכבת ולא חזרה.</p> <p>בזמן המלחמה סבלנו מהפצצות של בנות הברית. ימים ולילות היינו שומעים המון הפצצות. פצצה אחת הרסה בניין סמוך לבית שלי. אמא שלי הייתה שומרת כשרות ולא היה באותה תקופה בשר כשר (או בשר בכלל). האחים הביאו יום אחד בשר חזיר ואמרו לה שזה עגל, כדי שיהיה מה לאכול. הייתי בן 9 כשהמלחמה נגמרה.</p>		
<p align="center">אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ</p> <p>(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):</p>		
<p>אחרי המלחמה היה ברומניה משטר קומוניסטי. מבחינה כלכלית המצב היה קשה אבל הלך והשתפר. על יהודים הוטלו מגבלות והם לא יכלו להתקדם בחופשיות. מי שרצה להתקדם היה חייב להיות חבר מפלגה. אימי נפטרה ברומניה בשנת '63. לאחר מכן במשך 11 חודשים הייתי קם לפני העבודה (ב-5:00 בבוקר) לבית הכנסת לומר קדיש, למרות שאני לא בן אדם דתי. למדתי בתיכון מקצועי. לא הייתי מהתלמידים המצטיינים. קיבלנו מלגת לימודים מהמדינה.</p> <p>שרתי במשך שנתיים בצבא ברומניה. ועליתי לארץ בגיל 28. לא היה קל לחיות שם בגלל שהיינו יהודים ולא הכחשנו שאנחנו יהודים. למשל אחד האחים שלי עבד והגיע לדרגה גבוהה למדי אבל העבירו אותו מתפקידו בגלל שהיה יהודי. לאחר מכן הוא למד להיות חרט ועלה ארצה בשנת '65. אח אחר שלי (הלפני אחרון - מיכאל) התחתן בגיל 19. הוא ואשתו ברחו, עברו את הגבול באופן לא חוקי ונדדו באירופה. בסוף הם נתפסו ונשלחו לקפריסין. לקח שנתיים עד שעלו ארצה.</p> <p>אחותי הגדולה – מינה - לא באה לארץ ונפטרה ברומניה. אנחנו מבקרים הרבה ברומניה ועולים לקברים של אמא שלי ושל אחותי. אח אחר שלי – עקיבא (האח השני) הגיע לארץ וחלה בשחפת. נפטר קצת אחרי. מאחר שביקשתי וקיבלתי אישור לעלות לארץ, עשו אסיפה בארגון הקומוניסטים הצעירים כדי לגנות את זה. זה כמובן היה מבוים. אחרי הכינוס אפילו המזכיר של הארגון אמר לי שהוא גם רוצה לעלות ארצה. בשנת '64 עליתי לארץ רק עם אבי. טסנו לנפולי, איטליה, ומשם המשכנו עם אוניה. אבא שלי היה אדם מבוגר וזה לא היה קל. אני האח החמישי – הקטן ביותר. כשביקרנו ברומניה כמה פעמים לאחר מכן ראינו שהמצב שם נשאר לא כל כך טוב. למשל, עומדים בתור שעות כדי לקבל כל דבר.</p>		

נא ספרי/ על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

שרתי בצה"ל שירות קרבי. השתתפתי בשלוש מלחמות – ששת הימים, יום הכיפורים ולבנון. ביום הכיפורים לא הייתי בבית במשך 6 חודשים. גרנו בקרית מלאכי. היינו עובדים במשך היום ובשעות הערב לומדים באולפן. הייתי עובד במפעל ליצור סוסיות. אחרי שסגרו את המפעל עבדתי בליטוש יהלומים. אחרי זמן קצר התחלתי לעבוד בתעשייה האווירית ושם עבדתי עד שיצאתי לפנסיה. בהתחלה גרנו בקריית מלאכי בבית שעוד היה בבניה ולא היו בו אפילו חלונות.

שרתי במילואים עד גיל 54. יש לנו 3 ילדים ו-7 נכדים. מגיל 9 חודשים ועד 19. הגדול עוד מעט מתגייס. בקריית מלאכי פגשתי את אשתי. היינו משחקים קלפים עם אבא שלה וכך הכרנו. אשתי נולדה באותה העיר בה אמא שלי נולדה. שנים אחר כך נסענו לרומניה ומצאנו בספר הלידות את שמה של אמא שלי ואחיות שלה – היא נולדה בשנת 1898. תכננו להתחתן ב-11/6/67 ואז הייתי מגויס למלחמה. אני זוכר שדיברתי עם המפקד שלי ואמרתי לו שאני מתכנן להתחתן והבנתי מדבריו שהולכת להיות מלחמה. דחינו את החתונה ל-2/7. באתי ישר מאל עריש. גרנו ברחובות כל השנים, אשתי עבדה במכון ויצמן. לפני 17 שנה עברנו לפתח תקווה. אם היינו נשארים ברומניה לא היינו מגיעים למה שהגענו כאן. גם מבחינה כלכלית, גם מבחינת הגאווה.

עשינו טיולים משפחתיים רבים. טיילנו עם הילדים באירופה, במזרח הרחוק, דרום אמריקה, סקנדינביה. הבת הגדולה שלנו בת 44. היא שרתה בנח"ל, ולא סיפרה לנו תוך כדי השירות שהייתה בעזה. רק אחר כך גילינו. היא תמיד הייתה תלמידה מצטיינת. כל הציונים שלה היו 100. גם בפסיכומטרי קיבלה ציון גבוה במיוחד. בהתחלה היא התחילה ללמוד במרכז הבין-תחומי ולאחר מכן בשנה ב' עברה לאוניברסיטת ת"א. החליטה לגור בת"א וכך עשתה, עבדה קשה כדי לממן את זה. לפני שלוש שנים נסענו לרומניה לביקור. במהלך הביקור התקשרנו לילדים לראות מה שלומם והנכדים אמרו לנו שבעלה של ביתנו הקטנה בבית חולים. התקשרנו אליה והסתבר שהוא רכב על אופניים בכביש ירושלים-ת"א וקיבל דום לב. רופא עשה לו החיאה. היה מאושפז בבי"ח הדסה, מונשם ומורדם. אחרי שבוע הוא התאושש וזה היה ממש נס רפואי. רצינו מיד לחזור ארצה כמובן אבל היא התקשרה ואמרה שהכל כבר בסדר. אחר כך הוא היה בבי"ח איכילוב לשיקום. כל הרופאים מאוד התרשמו, זה היה ממש נס.

הבן שלנו בן 41. הוא למד בבי"ס פרטי. בצבא שרת בתותחנים. אחרי הצבא התחיל לעבוד כמחליף בלונים של חמצן. יום אחד הוא הדליק סיגריה ליד בלון וזה גרם לשריפה גדולה. הוא כיבה הכל עם מטף וכך מנע פיצוץ ענק. היה מאושפז חודש וחצי בבי"ח. אחרי הצבא הוא השלים בגרויות ולמד לתואר ראשון בקרימינולוגיה ותואר שני במנהל ציבורי. הוא ילד טוב. הבת הקטנה שלנו בת 37. בעלה נפטר מדום לב כשהבת שלהם הייתה בת 8 חודשים. אנחנו ממש גידלנו את הנכדה. עכשיו היא כבר בכיתה א'. היא התחתנה תוך כדי השירות הצבאי.

אשתי חלתה פעמיים בסרטן. פעם אחת סרטן השד ובפעם השני בוושט. זה הצריך ניתוחים לא קלים. בשנת '96 יצאתי לפנסיה מוקדמת. עבדתי בתעשייה האווירית במשך 30 שנה והחלטתי לצאת לפנסיה בגיל 61. החיים שלנו טובים. מאחל לכולם שיהנו בפנסיה כמו שאנחנו. אנחנו מתנדבים בבילינסון. רציתי להוסיף גם שאחרי מותו של אריק איינשטיין התגובה של הציבור מאוד עוררה אותי. זה מראה שהעם שלנו בכל זאת יודע להתאחד סביב דברים והוא עם טוב.

ראיון: מיכל עמרם, פתח – תקווה מרץ 2014